

POSUDEK VEDOUCÍHO KVALIFIKAČNÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE:

Příloha k protokolu o státní bakalářské zkoušce.

DIPLOMANT: **FORMANOVÁ Antonie**

Obor: Herectví ALD

VEDOUČÍ DIPLOMOVÉ PRÁCE: MgA. Jiří Havelka, Ph.D.

Antonie Formanová se rozhodla věnovat ve své bakalářské práci tématu na divadelním poli značně ožehavému. Improvizace je totiž termínem, který každý slyšel, každý si je jist, že s ním má zkušenost, každý má na ni nějaký názor a zároveň nikdo neví, co to přesně je, má kolem sebe jistou mlhu mysteriózna. Je to podobné jako termín „hra“. Pokud studujete divadlo na vysoké škole, je to jeden z těch fenoménů, kterým se nemůžete vyhnout, je však tak široký a zasahuje tolik oblastí, že z něj vždy vyextrahujete pouze určitý výsek, který zapadá do vašich úvah, případně rozvíjí váš myšlenkový tok.

Jako školitel jsem studentku od začátku, kdy mi sdělila toto téma, upozorňoval na úskalí jejího záměru a musím ocenit, že z něj neuhnula. Slovo „improvizace“ chytře a funkčně zaměnila za pojem „nevím“. Toto rozhodnutí pokládám pro práci za zásadní. Z termínu se tak stal stav. Z podstatného jména sloveso. Což přirozeně implikuje diametrálně odlišný úhel pohledu. Za slovesem je vždy osoba, je-li to sloveso v první osobě, pak za ním musíme hledat přímo autora textu. Je tedy zřejmé, že „stav nevím“ má svého původce, text se tak stává sebereflexním a umožňuje vyhnout se čistě teoretizujícímu diskurzu. (Ač jistá znalost „improvizační literatury“ je zřejmá – především pak Keith Johnstone).

Diplomantka – studentka herectví - tedy zkoumá sama na sobě možné metody, reakce, bloky, impulsy a celkově tělesné i mentální stavy při jevištním konání bez předchozího „nácíku“, tedy při improvizaci. Na základě této „autorešerše“ definuje tři odlišné scénické přístupy – improvizaci pohybovou (neverbální), improvizaci hudební (s hudebním nástrojem) a improvizaci hereckou (situační – „v postavě“).

Není mým úkolem posuzovat kvalitu této bakalářské práce, nýbrž komentovat proces vzniku. Základní slabé místo, ke kterému text tendoval, byla jistá „deníčkovitost“, kterou se, myslím, Antonii podařilo překonat rozhodnutím opřít se o tři interview se třemi pedagogy, které při svém studiu potkala. Každý

z nich jí poskytl možnost hlubšího zasvěcení do jednoho z druhů improvizace a díky tomu také možnost pochopit a snad i přijmout vlastní pochyby, pramenící ze stavu „nevím“, jako základní princip scénické improvizace. Dokonce si troufám tvrdit, že během rešerší studentka začala vnímat improvizaci v širším kontextu jako esenciální existenciální nejistotu, která může být branou k prožitku přítomnosti. Diplomantka pracovala po celý čas velmi svědomitě, nenechávala úpravy na poslední chvíli a naše vzájemné rozhovory se vždy projevíly změnami v textu.

Kvalifikační diplomovou práci k obhajobě doporučuji.

Datum:

.....
p o d p i s